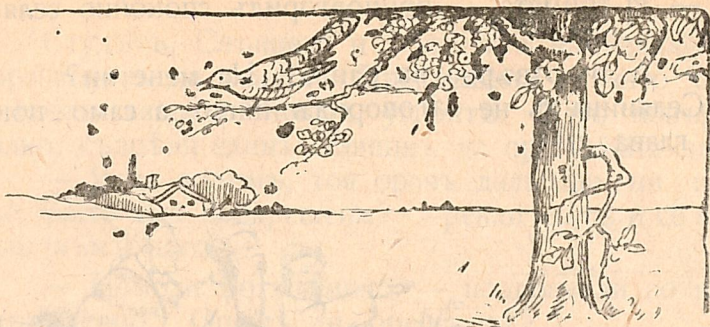

СКЖПИЯТЪ ПРЪСТЕНЪ

Селянинъ.

Бойко — негово десетъ годишно дете.

Богата госпожа.

Дъждовенъ есененъ день. Подухва студенъ вѣтъръ. Селянинътъ и момчето му Бойко се задаватъ. И двамата сж облѣчени въ изтънѣли дрехи. На дъното — стоборъ, задъ който се вижда голѣма кѣща. До нея води широка пѣтека. Отъ дветѣ ѣ страни градина.

Башата. Уморихъ се вече, не мога. Едва си влача краката. А нѣма де да поседнемъ, — дъждътъ е нақвасилъ всичко. Че отъ кога вали!... Откакъ сме тръгнали, все е съ насъ.

Бойко. Престана вече, татко.

Башата. Дано да престане съвсемъ, та и слънце да пекне — да ни поизсуши. (Оглежда се). Ха, тука ще може — сушина е... (Сѣда подъ навеса на градинската врата, като снема торбичката си). И ти трѣбва хубавата да си огладнѣлъ.

Бойко. Огладнѣхъ. (Понечва и той да си снесе торбичката).

Башата. Ти остави твоя хлѣбъ за сетне. Нека имашъ и въ града. Черъ е, клисавъ е, но е хлѣбъ отъ мама и татко. Не горчи като чуждия, колкото бѣлъ и да е. Яжъ отъ тука. (Постила торбичката си и слага върху нея рѣзенъ хлѣбъ. Като разтваря гаванката съ чубрица). Потапай си и отъ чубрицата. Съ нея по-лесно се преглъщатъ сухитѣ зальци.